

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14Csp/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119204136
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8119204136.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobcu: K. H., J.. XX.X.XXXX, G. D. X, XXX XX K., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Lukáš Mojsej s.r.o., Žižkova 2073/19, Košice, IČO: 51 417 685 o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5 562,82 EUR a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky takto

rozhodol:

I. Návrh žalovaného na prerušenie konania **z a m i e t a .**

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 1 956,36 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 956,36 EUR od 10.4.2019 do zaplataenia, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 28.2.2019 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 5.562,82 EUR spolu úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému až do zaplataenia a súčasne, aby určil, že zmluvná podmienka vzťahujúca sa k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo 14.2.2008 uvedená v Obchodných podmienkach v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6., v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

2. Žalobu odôvodnil tým, že s právnym predchodcom žalovaného, Poštovou bankou a.s., uzatvoril dňa 14.02.2008 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, pričom pohľadávka z tejto úverovej zmluvy bola postúpená na spol. BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, ktorá pohľadávku postúpila na spo. PRO CIVITAS s.r.o., ktorá dňom 9.8.2017 zanikla, pričom jej právnym nástupcom je žalovaný. Predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 80.000,- Sk (2 655,51 EUR), ktorú sa žalovaný zaviazal splatiť v 60-tich mesačných splátkach po 2.075,- Sk (68,88 EUR) s konečnou splatnosťou úveru 14.02.2013. Zo žaloby ďalej vyplýva, že predmetný úver musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z.. Okrem iného zmluva musí obsahovať: adresu predávajúceho, na ktorej môže uplatniť reklamáciu, alebo sťažnosť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

ako aj priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobca poukázal na to, že v zmluve je nesprávne uvedená celková výška nákladov 44.494,61 Sk, keďže táto má byť vo výške 44.500,- Sk, k čomu žalobca dospel vynásobením mesačnej splátky vo výške 2.075,- Sk s počtom mesačných splátok 60. Z dôvodu absencie uvedených náležitostí sa úver považuje podľa žalobcu za bezúročný a bez poplatkov. Zo žaloby zároveň vyplýva, že žalobca na predmetný úver zaplatil celkovo sumu 8.218,33 EUR, z čoho pre pôvodného veriteľa Poštovú banku zaplatil sumu 479,41 EUR a pre právneho predchodcu žalovaného spoločnosť PRO CIVITAS s.r.o. zaplatil celkovo sumu 7.738,92 EUR, z toho formou zrážok zo mzdy sumu 7.248,07 EUR a sumu 490,85 EUR splátkami zo dňa 07.06.2016, resp. 08.07.2016. Bezodôvodné obohatenie teda predstavuje rozdiel medzi platbami žalobcu a výškou úveru. V súvislosti s určovacou žalobou o neprijateľnosť zmluvnej podmienky poukázal na to, že predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať jeho platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a bez ohľadu na jeho vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi ním a žalovaným, pokiaľ ide o započítavanie platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanému postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie platieb sa tak stáva pre žalobcu netransparentné.

3. Žalovaný v rámci vyjadrenia k žalobe zo dňa 17.04.2019 poukázal na to, že vzorec pre výpočet RPMN mu implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN a v tomto výpočte, ktorý žalovaný pripojil ako prílohu svojho podania, je vidieť, že 60. splátka bola len vo výške 2.069,52 Sk, preto vznikol rozdiel v celkových nákladoch vo výške 5,39 Sk, čo predstavuje 0,18 EUR. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že takýto drobný rozdiel v prípade, ak by bola táto hodnota chybné uvedená, by nespôsobil neistotu u spotrebiteľa, celkové náklady boli v zmluve uvedené a bolo by príliš formalistické posudzovať túto skutočnosť tak, ako ju posudzuje žalobca. V súvislosti s údajom o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C 42/2015, z ktorého vyplýva, že takýto rozpis nie je potrebný. Ďalej žalovaný poukázal na to, že obchodné podmienky, ako aj všeobecné obchodné podmienky upravujú vo svojich ustanoveniach spôsob uplatnenia reklamácie. V súvislosti s absenciou RPMN, priemernej RPMN žalovaný poukázal na to, že tento údaj nemohol uviesť do zmluvy, keďže prvýkrát bol tento údaj uverejnený až k 01.04.2008 a zmluva bola uzavretá 14.02.2008. Žalovaný taktiež vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. V súvislosti s neprijateľnou zmluvou podmienkou poukázal na to, že spôsob započítania platieb je ustanovením, o ktorom je spotrebiteľ dostatočne oboznámený už pred uzatvorením zmluvy. Uvedený spôsob je bežným spôsobom pri úvere, keď dochádza k splácaniu poskytnutej sumy spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami, preto toto ustanovenie nepovažoval žalovaný za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vzhľadom na uvedené preto navrhol žalovaný žalobu zamietnuť.

4. Súd nariadil vo veci pojednávanie.

5. Žalobca v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že prvýkrát bral z Poštovej banky úver sám vo výške 50.000,- Sk, ktorý aj splatil a neskôr mu sama Poštová banka zaslala ponuku na sumu 80.000,- Sk, ktorú akceptoval, teda podpísal túto ponuku, s nikým osobne nejednal, pretože mu to poslali poštou a on to následne posielal do Bratislavy. Uviedol, že pôžičku spočiatku splácal, neskôr ju prestal splácať, preto mu robili zrážky, pričom nemal prehľad, koľko mu pozrážali, keďže mal zrážky aj z titulu pôžičiek od spoločnosti Profi Credit a Pohotovosť a na tieto dlhy mu boli zrážky realizované ako prvé, a potom nastúpili zrážky v prospech žalovaného, resp. jeho právneho predchodcu. Uviedol, že o tom, že si môže peniaze uplatňovať späť sa prvýkrát dozvedel v lete 2018.

6. Na základe vykonaného dokazovania tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 14Csp/54/2019-70 zo dňa 9.9.2020 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3 606,46 EUR spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 9.4.2019 do zaplatenia, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti ohľadom vydania bezodôvodného obohatenia žalobu zamietol (II. výrok), v časti konania o vydanie bezodôvodného obohatenia priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 30 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (III. výrok), určil, že zmluvná podmienka k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo 14.2.2008 uvedená v Obchodných podmienkach v článku 4. Splácanie úveru, započítavanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6., v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (IV. výrok) a v časti o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky

priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (V. výrok).

7. Voči predmetnému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove rozhodol uznesením č.k. 20CoCsp/54/2020-120 zo dňa 23.3.2021 tak, že zrušil rozsudok vo výroku II. a III. a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že dospel k záveru, že nesprávnym postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a úlohou súdu prvej inštancie bude rozhodnúť o nároku žalobcu opätovne v intenciách naznačených odvolacím súdom. Odvolací súd v bode 6. odôvodnenia predmetného uznesenia poukázal na ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ktoré vyžadovalo rozčlenenie dohodnutej splátky na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov. V nasledovných bodoch odôvodnenia analyzoval vplyv a možnosť aplikácie smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 na vnútroštátnu úpravu a dôvodil, že je bezvýznamné, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení predmetnej smernice, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Ak by chcel vyjadriť slovenský zákonodarca to isté, čo požaduje smernica, použil by takú istú terminológiu, ako používa smernica. Slovenský zákonodarca však nepoužil takúto terminológiu a k termínu „splátky“ pridal slová „iostiny, úrokov a iných poplatkov“. Odvolací súd ďalej v súvislosti s hodnotou priemernej RPMN poukázal na aplikačnú prac odvolacieho súdu - rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/243/2016 z 2.2.2017. V bodoch 20. až 22. odôvodnenia svojho rozhodnutia s poukazom na rozhodnutia Súdneho dvora EU vo veci sp. zn. C-290/19 RN proti Home Credit Slovakia a.s. zo dňa 19.12.2019 a vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway a.s. zo dňa 21.4.2016 uzavrel, že uvedenie nepresného percentuálneho vyjadrenia miery RPMN v neprospech spotrebiteľa treba podľa zákona č. 258/2001 Z.z. vykladať v súlade so zásadou ekvivalencie a efektivity tak, ako keby RPMN uvedená ani nebola, preto je úver bez ďalšieho potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené pritom platí aj pre prípad, že rozdiel medzi správnu RPMN a nesprávnou RPMN v neprospech spotrebiteľa je bagatelný (s nepresnosťou nad 1 desatinné miesto).

8. Súd doručil rozsudok stranám sporu a nariadil vo veci pojednávanie.

9. Na pojednávaní dňa 27.5.2022 právny zástupca žalovaného navrhol žalobu zamietnuť s poukazom na vznesenú námietku premlčania. V súvislosti s počítaním premlčacej doby poukázal na postup Okresného súdu Prešov v inej veci, ktorý inicioval návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie, ktoré sa vedie pod sp. zn. C-12/2022, kde témou je, či je vôbec správne viazanie subjektívneho momentu na vyhlásenie tretej osoby o tom, že spotrebiteľ sa dozvedel o možnosti uplatňovať takúto žalobu, keďže takýto postup v zásade znemožňuje obranu žalovaného brániť sa účinnou námietkou premlčania. Taktiež mal za to, že v danom prípade nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Ak by súd nehodlal žalobu zamietnuť, tak žalovaný navrhoval prerušiť konanie do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o týchto otázkach, pretože majú vplyv aj na konanie v tejto veci.

10. Strany sporu nenavrholi doplniť dokazovanie.

11. Predmetom konania po odvolacom konaní ostal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 956,36 EUR s príslušenstvom.

12. Na základe vykonaného dokazovania súd ustálil skutkový stav zistený pre potreby rozhodnutia o zostávajúcej časti, ktorý prakticky ani nebol medzi stranami sporný, nasledovne:

Žalobca a právny predchodca žalovaného uzavreli dňa 14.2.2008 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalovaného poskytol žalobcovi úver vo výške 80 000,-Sk (2 655,51 EUR), ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v 60 splátkach po 2 075,- Sk. V zmluve o úvere je uvedená celková čiastka nákladov 44 494,51 Sk a hodnota RPMN 20,74 %. Priemerná hodnota RPMN v zmluve nie je vyplnená. Dátum prvej platby je 14.3.2008 a dátum konečnej splatnosti 14.2.2013, pričom jednotlivé splátky boli splatné vždy k 14. dňu v mesiaci.

Žalobca zaplatil právnenému predchodcovi žalovaného za účelom splatenia dlhu celkovo čiastku 479,41 EUR a následne spoločnosti PRO CIVITAS s.r.o. v období od apríla 2014 do júla 2016 sumu 7 738,92 EUR (viď čl. 10 rubová strana), t.j. spolu 8 218,33 EUR.

Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 26.6.2018 vyplýva, že žalobca sa obrátil na združenie so žiadosťou, že potrebuje poradiť s úverom, ktorý mu poskytla Poštová banka, a.s. Dňa 21.6.2018 predložil združeniu Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.2.2008 a prehľad platieb na predmetnú zmluvu. Po posúdení zmluvy ho združenie informovalo, že podľa ich názoru je zmluvou bezúročnou a bezpoplatkovou a tiež obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Informovali ho, že ak mu veriteľ poskytol úver 2 655,51 EUR a žalobca uhradil sumu 8 379,47 EUR, čiže vyššiu sumu, ako mu bola poskytnutá, došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa o sumu 5 723,96 EUR a má právo sa súdnou cestou domáhať vydania tejto sumy. Združenie mu odporučilo obrátiť sa na advokáta, ktorý posúdi právnu stránku veci.

13. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcich právnych noriem:

14. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

16. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (tiež iba „ZoSÚ“), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí⁶ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20080101.html>> musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20080101.html>>,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20080101.html>>, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20080101.html>> a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20080101.html>>,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20080101.html>>.

17. Podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

21. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

22. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

25. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

26. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

28. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

29. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

30. Podľa § 162 ods. 1 Civilného sporového poriadku Súd konanie preruší, ak
a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,
b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,
c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

31. Podľa § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

32. Súd prvým výrokom rozsudku zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, nakoľko nie sú splnené procesné podmienky podľa § 162 ods. 1 CSP - nie je naplnený ani jeden z dôvodov uvedených pod písm. a) až c) predmetného ustanovenia a súčasne možno konštatovať, že uvedený návrh na prerušenie konania nie je možné posúdiť ani podľa § 164 CSP, keďže sa nevzťahuje na iné súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, keďže otázky riešené v žalovanom uvádzanom prejudiciálnom konaní síce môžu ovplyvniť nazeranie na právne posúdenie veci, avšak nemajú výsostne význam pre rozhodnutie v tomto konaní.

33. Čo sa týka veci samej, súd s poukazom na zistený skutkový stav, citovanú právnu úpravu a právne závery uvedené v rozhodnutí odvolacieho súdu dospel k záveru, že žaloba týkajúca sa zostatkovej časti predmetu konania je v celom rozsahu dôvodná.

34. Z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že právny predchodca žalovaného a žalobca uzavreli zmluvu o úvere spotrebiteľského charakteru (spotrebiteľský charakter zmluvy nebol rozporovaný a vyplýva aj z povahy zmluvných strán), žalobca čerpal úver vo výške 7 169 EUR a za účelom splatenia úveru vykonal úhrady v celkovej sume 8 218,33 EUR (z toho právnomu predchodcovi žalovaného sumu 479,41 EUR. Rozpor medzi tvrdeniami strán spočíval v právnom posúdení, či sa má úver z nej poskytnutý považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a vzhľadom na uvedené tiež, či na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu a v akej výške. Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu.

35. Na tomto mieste sa žiada uviesť, že v právoplatné rozhodnutie o časti predmetu konania týkajúceho sa bezdôvodného obohatenia vo výške 3 606,46 EUR s príslušenstvom nebolo zo strany súdu odôvodnené posúdením úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere za bezúročný a bez poplatkov, ale tým, že súd považoval za preukázaný iba nárok žalovaného titulom úverovej zmluvy na splatenie sumy vo výške 4 132,46 EUR, t.j. 124 494,51 Sk (úver 80 000 Sk spolu s nákladmi 44 494,51 Sk) a zo strany žalovaného nepovažoval za preukázané opodstatnené prijatie úhrad vo výške 3 606,46 EUR, pričom túto sumu vypočítal nasledovne: celkové úhrady 8 218,33 EUR mínus nárok na zaplatenie plnení zo zmluvy o úvere vo výške 4 132,46 EUR mínus právnomu zástupcovi žalovaného uhradená čiastka 479,41 EUR, pre ktorú nepovažoval za naplnenú podmienku pasívnej vecnej legitímácie v spore.

36. Vo svetle záverov uvedených v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorého právnymi závermi je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP), súd dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanému na základe zmluvy o úvere zo dňa 14.2.2008.

37. Súd konštatuje, že uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere vykazuje znaky formulárovej (typovej) zmluvy, ktorej obsah (zmluvné dojednania) spotrebiteľ podstatným spôsobom nie je schopný reálne

ovplyvniť. Môže zmluvu po doplnení potrebných údajov (o spotrebiteľovi a poskytnutom úvere) ako celok prijať alebo odmietnuť, nakoľko príprava zmluvy je v celom rozsahu prenechaná veriteľovi. Zmluvné dojednania a obsah zmluvy spotrebiteľ určite žiadnym spôsobom individuálne nedojednávával, keďže sú vopred predtlačené bez možnosti vpisovania iných podmienok, či ich úpravy, a teda absentuje individuálne dojednanie medzi stranami zmluvy ako také (najmä týkajúce sa napríklad rozhodcovskej doložky).

38. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv.

39. Súd mal po preskúmaní dotknutých zmluvných dojednaní zmluvy za to, že zmluva nemusela obsahovať údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť podľa § 4 ods. 2 písm. d) ZoSÚ, keďže predmetná zmluva sa nevzťahovala na splátkový predaj, resp. kúpu tovaru na úver, kde by sa vyžadovalo okrem špecifikácie samotného veriteľa aj špecifikovanie subjektu predávajúceho, u ktorého môže uplatniť spotrebiteľ reklamáciu tovaru, prípadne sťažnosť. V zmluve je pritom jasne uvedená identifikácia veriteľa, u ktorého by bol spotrebiteľ riešiť prípadné reklamácie, sťažnosti, podnety, či nedorozumenia v súvislosti s uzavretou zmluvou.

40. Čo sa týka údajov o priemernej hodnote RPMN tu súd prvej inštancie opätovne poukazuje na objektívnu nemožnosť uvedenia predmetného údajov do zmluvy o úvere, nakoľko z vlastnej činnosti súdu je súdu známe, že údaj o priemernej hodnote RPMN bol skutočne zverejnený až po uzavretí zmluvy o úvere za obdobie prvého štvrťroku 2008 (t.j. za obdobie od 1.1.2008 do 31.3.2008) a teda právny predchodca žalovaného nemal objektívne možnosť uviesť túto povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca pritom netvrdil a ani nepreukázal, že by boli zverejnené údaje o priemernej hodnote RPMN aj pred uzavretím zmluvy o úvere.

41. Za ťažiskové pre určenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ súd považoval absenciu povinných náležitostí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, ako aj absenciu správneho údajov podľa § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ o RPMN a celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v neprospech spotrebiteľa, ktorých nesprávnosť súd pre účely posudzovania podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ považoval za také, akoby dané údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere ani uvedené neboli.

42. Vzhľadom na to, že zmluvne dojednané bolo splatenie úveru v 60 splátkach po 2 075,- Sk, t.j. celkovo by bola zo strany spotrebiteľa zaplatená za účelom splatenia úveru v zmysle dojednaného splácania suma 124 500 Sk (4 132,64 EUR), výška úveru bola 80 000 EUR a súčasne celkové náklady sú v zmluve o úvere uvedené vo výške 44 494,51 Sk (1 476,95 EUR), súd má za to, že celková výška nákladov spojených so spotrebiteľským úverom je uvedená nesprávne, zavádzajúco v neprospech spotrebiteľa. Totižto v zmysle dojednaných splátok by boli celkové náklady v sume 44 500 Sk (1 477,13 EUR).

43. Súd mal taktiež za to, že hodnota RPMN bola uvedená nesprávne a zavádzajúco v neprospech spotrebiteľa, keď bola uvedená vo výške 20,74 %, hoci reálne bola RPMN vo výške 20,75 %, čo vyplýva aj zo žalovaným predloženej kalkulačky pre výpočet RPMN, kde je uvádzaná hodnota RPMN 20,745 %, a to beztak vypočítaná pri poslednej splátke vo výške 2 069,52 Sk, a nie v zmysle zmluvného dojednaní o výške všetkých splátok vo výške 2 075 Sk. Právny predchodca žalovaného mal už aj len zohľadňujúc matematické pravidlá zaokrúhľovania uviesť v zmluve RPMN vo výške 20,75 %.

44. Čo sa týka závažnosti uvedenia nesprávneho údajov o celkových nákladoch a hodnote RPMN v neprospech spotrebiteľa a dôsledkoch uvedenia nesprávneho údajov, súd v plnom rozsahu poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí odvolacieho súdu v bodoch 20. až 22. tohto rozhodnutia, ktoré z dôvodu procesnej ekonomie nebude v plnom rozsahu opakovať, iba zhrnie, že s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veciach sp. zn. C-290/19 a sp. zn. C-377/14 je možné uzavrieť, že vzhľadom na vysokú mieru ochrany práv spotrebiteľov nesprávne uvedené dotknuté údaje je pre účely zákona č. 258/2001 Z.z. v súlade so zásadou ekvivalencie a efektivity potrebné vykladať tak, ako keby ani neboli

uvedené, preto je bez ďalšieho potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ. Platí to aj pre prípad bagateľného rozdielu medzi správnymi hodnotami RPMN , či celkových nákladov spojených s úverom.

45. Vo vzťahu k neuvedeniu povinnej náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu taktiež konštatuje, že v zmluve o úvere zo dňa 14.2.2008 absentuje uvedená povinná náležitosť, keď v zmluve o úvere je uvedená iba celková výška mesačnej splátky úveru. V tejto súvislosti súd prvej inštancie v celom rozsahu poukazuje na rozsiahly elaborát obsiahnutý v rozhodnutí odvolacieho súdu v bodoch 6. až 18., ktorý pre účely dostatočného odôvodnenia si celý osvojuje a z neho cituje:

„ 6. Odvolací súd uvádza, že s poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (t.j. ku dňu 14.02.2008), zákon vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

7. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov.

8. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

9. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

10. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu úniového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva.

11. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení.

12. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby, a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

13. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila.

14. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej

právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

15. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

16. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov.

17. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

18. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

Napokon prejednávajúci senát podal Súdnemu dvoru Európskej únie návrh vedený pod sp.zn. C-485/19 a na dôvodoch tam uvedených zotrváva.“

46. Pre doplnenie, resp. poopravenie argumentácie odvolacieho súdu súd prvej inštancie doplňuje, že v čase uzavretia zmluvy ešte nebola prijatá smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES a vtedy platná a účinná smernica 93/13/EHS dokonca nevyžadovala úplnú harmonizáciu, ale iba minimálnu harmonizáciu, preto je podľa názoru súdu prípustná vnútroštátna úprava zákona č. 258/2001 Z.z. s odchýlkami od smernice 93/13/EHS.

47. Súd pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru vychádzal z toho, že žalovaný (resp. jeho právny predchodca) mal právo iba na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov, a teda sumy 4 132,46 EUR. Nebolo pritom sporné, že žalobca uhradil za účelom splatenia úveru sumu 8 218,33 EUR. Súd tak na základe toho mal za to, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného bolo celkovo v sume 5 562,82 EUR vypočítané ako rozdiel medzi zaplatenými finančnými prostriedkami 8 218,33 EUR a súčtom poskytnutých finančných prostriedkov úveru (4 132,46 EUR), pričom je irelevantné, že právnenému predchodcovi žalovaného bolo vyplatených 479,41 EUR, keďže tieto boli ešte zo strany žalobcu vyplatené právnenému predchodcovi žalovaného riadne na základe a v rámci zmluvne dojednaných plnení. Keďže žalobcovi už súd priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 606,46 EUR, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 956,36 EUR predstavujúcu rozdiel medzi celkovou výškou bezdôvodného obohatenia 5 562,82 EUR a už právoplatne priznanou čiastkou bezdôvodného obohatenia 3 606,46 EUR. Na plnenie nad sumu reálne poskytnutých finančných prostriedkov žalovaný nemal nárok, preto táto suma predstavuje majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu, a teda bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je žalovaný povinný v zmysle § 451 ods. 1 vydať žalobcovi (pre prípadné bližšie odôvodnenie toho, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v danom špecifickom prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ide súd plne odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.9.2021, bod 17. odôvodnenia).

48. Súd pri posudzovaní žalovaným vznesenej námietky premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, dospel k záveru o jej nedôvodnosti. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (§ 107 ods.1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Vyžaduje sa skutočná vedomosť o skutkových okolnostiach, nielen predpokladaná vedomosť oprávneného o skutkových okolnostiach zakladajúcich bezdôvodné obohatenie. Zo skutkových tvrdení žalobcu i predloženého prehlásenia

Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS zo dňa 26.6.2018 vyplýva, že žalobca sa o potenciálnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel až dňa 21.6.2018, kedy ho združenie pri osobnom stretnutí informovalo o ich názore o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd poukazuje aj na to, že žalobca počas trvania úverovej zmluvy riadne plnil v zmysle zmluvných dojednaní, čo jasne indikuje, že nevedel o potenciálnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Následne taktiež strpel vykonávanie zrážok zo mzdy. V tomto prípade nebol žalovaným produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by uvedené tvrdenia žalobcu vyvrátil, resp. ktorým by bol predložený dôkaz spochybný. Súd má za to, že žalobca dostatočným spôsobom osvedčil, kedy sa skutočne o bezdôvodnom obohatení na strane veriteľa - žalovaného na svoj úkor dozvedel a voči komu ho má uplatniť. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 28.2.2019, teda ani nie rok od rozhodného dňa pre začatie plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, bola podaná včas, a teda nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby.

49. Čo sa týka objektívnej premlčacej lehoty, možno konštatovať, že v danom prípade treba vychádzať zo záverov o minimálne nepriamom úmysle na strane veriteľa, a teda v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka použiť objektívnu premlčaciu lehotu v trvaní desiatich rokov. Pôvodný veriteľ bol bankou, ktorá sa dlhodobo zaoberala aj poskytovaním úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Žalovaný je taktiež subjektom dlhodobo pôsobiacim na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je taktiež aj poskytovanie úverov. Ak teda takýto subjekt pôsobiaci na finančnom trhu ako veriteľ, teda bezpochyby čo sa znalostí a problematiky náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere týka silnejšia zmluvná strana v spotrebiteľských vzťahoch, v rozpore so zákonom prijíma i plnenia, na ktoré v dôsledku zmlúv koncipovaných v rozpore so zákonom nemal nárok, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd mal tak za to, že keďže jednotlivé úhrady žalobcu žalovaný prijal v období od roku 2014 do roku 2016 desaťročná objektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia taktiež doposiaľ neuplynula.

50. Za zásadný pre posudzovanie premlčacej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia súd považuje tiež rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.4.2021 vo veci C-485/19 LH c/a Profi Credit Slovakia s.r.o. , v ktorom Súdny dvor vyslovil stanovisko, že „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

51. Úroky z omeškania si žalobca uplatnil v zákonom ustanovenej výške od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia dlžnej sumy bezdôvodného obohatenia. Keďže žalovaný sa o požadovanom vydaní bezdôvodného obohatenia dozvedel najneskôr dorúčením žaloby - t.j. dňa 8.4.2019, nasledujúci deň mohol plniť bez vzniku omeškania na úhrade bezdôvodného obohatenia (§ 563 Občianskeho zákonníka). Druhým dňom po doručení žaloby sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou peňažného záväzku, preto súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie príslušných úrokov z omeškania vo výške súladnej s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. (vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, pričom základná úroková sadzba ECB ku dňu 10.4.2019 bola vo výške 0,00 %, teda žalobca má nárok na úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne), a to od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému, t.j. od 10.4.2019, až do zaplatenia.

52. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci..

53. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane

trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov konania pritom bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v potrebnom počte vyhotovení.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.